

Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Στη *Βασίδική Ακαδημία της Μάγείας*
έπνεε ένας νέος άνεμος. Στους διαδρόμους
αντηχούσαν χαρούμενες οι φωνές των σπουδαστών,
όλοι φορούσαν πιο *εβαγριά* και χρωματιστά ρούχα,
και τους είχε κυριεύσει μια ζωντάνια που τους έκανε
να θέλουν να χορέψουν...

Ήταν καλοκαίρι!

«Μ' αυτόν τον λαμπρό ήλιο δεν έχετε την αίσθηση ότι μπορούμε να νικήσουμε τον **ΕΓΚΟΡ** μια και καλή;» ρώτησε η πριγκίπισσα Ντιαμάντε κοιτάζοντας με αυτοπεποίθηση τον ουρανό.

«Ναι», απάντησε η μικρή της αδελφή, η **ΓΙΑΡΑ**, που ήταν ξαπλωμένη πλάι της στο γρασίδι. «Με τόσο φως ακόμα και ο στρατός των Σκιών θα διαλυθεί!»

«Τι ωραία που θα ήταν...» αναστέναξε η **Καθ'Ξα**.

«Έτσι θα ήμασταν πέντε απλές σπουδάστριες που δεν θα ανησυχούσαν για το μέλλον της Μαγείας».

«Ελάτε, κορίτσια, μην ονειρεύεστε με ανοιχτά μάτια», τις διέκοψε η μεγάλη αδελφή, η **ΞΑΜΑ**.

«Ξέρετε καλά ότι δεν μπορούμε να απαρνηθούμε τον ρόλο μας, είμαστε οι Προστάτιδες!»

Και είχε δίκιο. Η Μαγεία ήταν ένας τρόπος διαποτισμένος με μια πολύ παλιά και μυστηριώδη δύναμη: τη **Δύναμη της Μαγείας**.

Μια δύναμη που γεννήθηκε σε μια ξεχασμένη εποχή, χάρη σε ένα ξόρκι του θρυλικού Μάγου της Αυγής.

ΤΙ ΦΩΣ!

ΥΠΕΡΟΧΟ!

Για πολλά χρόνια αυτή η δύναμη κρυβόταν μέσα στη φύση, αλλά είχε ξυπνήσει πάλι από μια νέα κακόβουλη **ΕΠΙΘΕΣΗ** και είχε διαλέξει Πέντε Προστάτιδες με καθαρή καρδιά για να υπερασπιστούν το καλό: τη Σαμά, την Καλέα, τη Νίβες, την Ντιαμάντε και τη Γιάρα! Ήταν οι μόνες που μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις του Έγκορ, του δόλιου Σκοτεινού Μάγου που απειλούσε τη γαλήνη και την ειρήνη στον κόσμο τους.

ΗΤΑΝ ΓΡΑΦΤΟ ΤΟΥΣ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ.

«Φτάνει πια με τον Έγκορ! Ας σκεφτούμε πιο χαρούμενα πράγματα!» φώναξε η Ντιαμάντε, κοιτάζοντας τα χέρια της που πάνω τους κουδούνιζαν τρία βραχιόλια στολισμένα με **πολύτιμες πέτρες**.

«Για παράδειγμα, πόσο θα χρειαστεί, κατά τη γνώμη σας, για να φύγει από το δέρμα μου αυτή η **χλωμάδα**.»

«Μα γιατί δίνεις τόση σημασία; Εμένα μου αρέσει τόσο πολύ το δέρμα μας το λευκό σαν το γάλα!»

σχολίασε η **Νίβες**, η δίδυμη αδελφή της.

Η Γιάρα γύρισε στην Ντιαμάντε:

«Μην τολμήσεις να τσουρουφλίσεις πάλι τη μύτη σου όπως πέρσι! Τότε που δεν ήθελες να βγεις από το δωμάτιο!».

ΑΧ, ΒΟΗΘΕΙΑ!

Έπειτα, έβαλε ένα κατακόκκινο

ΛΟΣΛΟΣΛΙ

στην άκρη

της μύτης και παίρνοντας μια

έκφραση απελπισίας μιμήθηκε

την αδελφή της: «Αχ, βοήθεια!

Δεν μπορώ να εμφανιστώ έτσι!».

«Πολύ αστείο», κατσούφιασε

η Ντιαμάντε.

Οι άλλες αδελφές, όμως, ξεκαρδίστηκαν

με τη μικρή παράσταση της Γιάρα. Και το γέλιο τους,

μαζί με το κελάηδισμα των πουλιών και το τερέτισμα

των τζιτζικιών, ήταν η τέλεια μουσική επένδυση

για αυτή την

πρώτη μέρα του καλοκαιριού.

Εκείνη τη στιγμή, η Σαμά είδε κάποια να τις χαιρετάει.

«Κορίτσια, αυτή είναι...»

«Σίγουρα η Λίζαμπελ!» χαμογέλασε η Γιάρα,
όταν το κορίτσι χτύπησε κατά λάθος με το χέρι
μια **ψευχή** που περνούσε δίπλα της.

Η Λίζαμπελ ήταν η πιο γκαφατζού πριγκίπισσα
στην Ακαδημία και η καλύτερη φίλη των κοριτσιών.
Όταν δεν είχαν διάβασμα, περνούσαν και οι έξι μαζί
τα απογεύματα τσιμπολογώντας, παίζοντας
και κάνοντας περιπάτους.

Η Λίζαμπελ πήγε τρέχοντας προς τις **αδελφές**
και σταμάτησε για να πάρει ανάσα. Έπειτα, έδειξε
μια παρέα παιδιών που είχαν μαζευτεί στο κιόσκι
και είπε: «Εδώ είστε! Πρέπει οπωσδήποτε να έρθετε
μαζί μας, παίζουμε παντομίμα!».

«**Φανταστικά!**» φώναξε η Γιάρα. «Τη λατρεύω!»

Έτσι, κατευθύνθηκαν όλες μαζί προς τους φίλους
τους. Εκεί ήταν και ο **Αλεξάντερ**, ο πρίγκιπας
που έκανε την καρδιά της Καλέα να χτυπά δυνατά.

Μόλις την είδε να έρχεται, στο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα χαμόγελο, κι εκείνη απάντησε με ένα ντροπαλό νεύμα.

«Γεια σου, Καλέα», της είπε πηγαίνοντας προς το μέρος της. «Είσαι πολύ όμορφη μ' αυτό το φόρεμα».

«Εε... εγώ...» ψιθύρισε η **Καλέα**.

«Συγγνώμη, τι είπες;

ΕΕΕ...

Δεν άκουσα»,

ρώτησε ο Αλεξάντερ.

«Να... ευχαριστώ»,

μουρμούρισε η Καλέα,

χαμηλώνοντας τα μάτια.

«Είναι το αγαπημένο μου φόρεμα».

«Μηράβο μου... τι πρωτότυπη

απάντηση», σκέφτηκε

την επόμενη στιγμή,

ανασηκώνοντας

τους ώμους της.

ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΗ!

«Κοίτα, είναι η σειρά του Μαρλ», είπε χαμογελώντας ο Αλεξάντερ και έδειξε στο κέντρο του κύκλου.

Ο πρίγκιπας, γνωστός για το καταπληκτικό **ΧΙΟΥΜΟΡ** του, άρχισε να περπατάει καμαρωτός, τεντώνοντας τον λαιμό και κάνοντας έναν μορφασμό.

Η Γιάρα σήκωσε το χέρι: «Ξέρω, ξέρω! Είναι η Μαντάμ Μεταξωτή!».

Ξέσπασαν όλοι σε δυνατά γέλια.

Η αλήθεια ήταν ότι η **ΑΥΣΤΗΡΗ** καθηγήτρια Συμπεριφοράς και Καλών Τρόπων έκανε μάλλον άκαμπτες κινήσεις και η μίμηση ήταν τέλεια!

«Όχι, δεν είναι αυτή», απάντησε ο Μαρλ.

Μπήκε στη μέση η Λίζαμπελ: «Μάλλον δεν σας το είπαμε. Δεν παριστάνουμε καθηγητές, αλλά **ΖΩΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ!**».

«Είναι γερανός των βάλτων», προσπάθησε μια κοπέλα.

«Τρίλοφος ερωδιός», δοκίμασε μια άλλη.

«Καλοβατικό πουλί των δασών!»

Αυτή που μίλησε ήταν η **ΡΕΪΝΑ**, μια πολύ γοητευτική πριγκίπισσα, με πλατύ αστραφτερό χαμόγελο.

«Σω-σωστό!» τραύλισε ο Μαρλ, ενθουσιασμένος και μόνο που την έβλεπε.

«Έχω την αίσθηση ότι ο Μαρλ θα την άφηνε να νικήσει οπωσδήποτε!» σχολίασε η Γιάρα με μια δόση ζήλιας.

«Κι εγώ αυτό νομίζω», συμφώνησε η **ΞΑΜΑ**. «Και νομίζω ότι δεν είναι ο μόνος! Δείτε και τους άλλους...»

Ακόμα κι ο Αλεξάντερ, σκέφτηκε η Καλέα, φαινόταν να έχει μάτια μόνο για τη Ρέυνα.

«Ζήτη, το βρήκα!» φώναζε η όμορφη **ΨΥΧΗΨΩΣΕΩ**.

«Σειρά μου τώρα!»

«Έλα, Ρέυνα», την παρακίνησαν όλοι.

Η πριγκίπισσα έκανε μια μικρή υπόκλιση, στάθηκε στο κέντρο του κύκλου και άρχισε να κάνει μια πολύ αστεία παντομίμα, βγάζοντας *γάλλτσους* λαρυγγισμούς και περπατώντας με βαριά βήματα, σαν κάποιο βαρύ κι αδέξιο ζώο. Ήταν τόσο όμορφη και σίγουρη για τον εαυτό της, που μπορούσε να κάνει τις πιο άχαρες κινήσεις χωρίς να χάνει ούτε ίχνος από τη *μοντεία* της! «Τώρα καταλαβαίνω γιατί της έχουν όλοι αδυναμία.

Είναι πραγματικά πολύ αστεία!»

ενθουσιάστηκε η Γιάρα.

«Ναι, θα μπορούσε να γίνει κωμική ηθοποιός», πρόσθεσε η *Νίβες*.

«Έχει στ' αλήθεια πολλή πλάκα!» σχολίασε η Σαμά.

Ακόμα και ο Αλεξάντερ είχε σκάσει στα γέλια και χειροκροτούσε συνεχώς:

«Χα χα χα! Είσαι καταπληκτική, Ρέυνα! Συνέχισε!».

«*Ευχαριστώ, Άλεξ!*» είπε η Ρέυνα χαρίζοντας στον πρίγκιπα ένα χαμόγελο ολόλευκο σαν το χιόνι.

«Άλεξ;!» επανέλαβε η Καλέα ψιθυρίζοντας.

«*Τι σημαίνει όλη αυτή η οικειότητα;*»

Οι αδελφές της γύρισαν προς το μέρος της.

«Μπα, μπα, μήπως ζηλεύεις λιγάκι;» την πείραξε η Ντιαμάντε.

«Καθόλου!» απάντησε η Καλέα.

Ανασήκωσε τους ώμους και προσπάθησε να αγνοήσει τα όλο και πιο ενθουσιώδη χειροκροτήματα του **Αλεξάντερ**.

Όμως, την κυρίεψε μια καινούργια αίσθηση.

Το στομάχι της έγινε κόμπος, τα πόδια της ήταν έτοιμα να λιώσουν σαν τη ζύμη της πασταφλόρας και η **ΚΑΡΔΙΑ** ♥ της έκαιγε σαν δαδί αναμμένο...

Ίσως οι αδελφές της να μην είχαν άδικο τελικά.

Ζήλευε!

Δυστυχώς, και κάποια άλλη είδε τη σκηνή και το κατάλαβε: η **Κακία Άννα!**